

Книга Даниїла — номер дев'яносто один

Розкриття пророчої ріки: Подорож через взаємозв'язки між частинами видінь Даниїла

Jeff Pippenger

2024-02-24

Знання, які були відкриті в русі першого ангела, представлені видінням на річці Улай у книзі Даниїла. Те видіння представляє сьомий, восьмий і дев'ятий розділи книги Даниїла, а знання, які були відкриті в русі третього ангела, представлені видінням на річці Хіддекел, яке представляє десятий, одинадцятий і дванадцятий розділи. Зв'язки між двома рухами є численними. Два рухи пов'язані між собою ста двадцятьма шістьма роками від повстання 1863 року аж до часу кінця в 1989 році.

Обидва часи кінця в кожному русі позначені «сім разів» із двадцять шостого розділу Левіта. Поганство, а потім папство, попирали святиню та військо аж до часу кінця в 1798 році. Від повстання 1863 року до 1989 року відбувалося духовне попирання, представлене чотирма мерзотами восьмого розділу Єзекіїля.

Сорок шість років від завершення першого періоду гніву до завершення останнього періоду гніву у 1844 році, протягом яких Христос збудував духовний храм і 22 жовтня 1844 року раптово увійшов до нього, є паралеллю часу кінця, що почався у 1989 році й триватиме до скорого закону про неділю, коли Христос знову зводить духовний храм, до якого Він раптово прийде в годину великого землетрусу одинадцятого розділу Об'явлення.

Коли в 1844 році прийшов третій ангел, Посланець Заповіту раптово з'явився, щоб очистити синів Левія, але до 1863 року ті невірні левити відкинули звістку Мойсея, передану Іллею, і пішли блукати в пустелі. У тому процесі випробування «будівничі» зрештою відкинули «наріжний камінь» «семи разів», а потім перейшли від руху Філадельфії до церкви Лаодикії. В останні дні, коли Посланець Заповіту раптово прийде до Свого храму — під час близького запровадження недільного закону, — Він використає вірних левитів, щоб покликати Свою іншу отару. Вірні останніх днів уже перейдуть від «церкви» Лаодикії до «руху» Філадельфії.

Рух першого ангела опублікував своє формалізоване послання через двісті двадцять років після публікації Біблії короля Якова, а рух третього ангела опублікував своє формалізоване послання через двісті двадцять років після публікації Декларації незалежності.

Формалізоване послання обох рухів було посилене виконанням пророцтва ісламу, що знаменувалося зішестям ангела. Прихід ангела означив початок «спору» другого розділу книги Авакума та призвів до публікації таблиць Авакума.

Послання, наділене силою й представлене таблицями Авакума, призвело до розчарування, яке започаткувало час зволікання, що привів до звістки Опівнічного крику, яка завершилася сповненням цієї звістки. Паралелі, які існують між двома рухами, є переконливим доказом для тих, хто бажає бачити, що всі елементи історії міллеритів пов'язані та повторюються в

історії ста сорока чотирьох тисяч. Період пізнього дощу типологічно представлений у міллеритському русі, і він сповнюється в русі Future for America. Натхнення знову й знову навчає тих, хто готовий слухати, що лише ті, хто розпізнає пізній дощ, отримують його.

Період, рух і звістка пізнього дощу усі представлені в історії міллеритів, а слово «впізнати» означає побачити щось, що ви вже бачили. Єдиний спосіб побачити період, рух і звістку пізнього дощу — це впізнати, що це було проілюстровано в історії міллеритів. Це також було проілюстровано в інших священних реформаційних рухах. Рух міллеритів був початковим рухом, який представляє завершальний рух, і тому має набагато більше прямих посилок, ніж більш ранні реформаційні рухи. Він також має печатку Альфи й Омеги, який завжди ілюструє кінець чогось початком чогось.

У міллеритському русі було закладено підвалини, а центральним стовпом був восьмий розділ книги Даниїла, вірші тринадцятий і чотирнадцятий. Я знаю, що сестра Вайт називає чотирнадцятий вірш центральним стовпом і підвалиною, але насправді чотирнадцятий вірш є відповіддю на запитання тринадцятого вірша. Відповідь порожня без розуміння запитання, яке її викликає. Тринадцятий вірш окреслює видіння потопання, що здійснюється двома спустошувальними силами, а чотирнадцятий вірш — це видіння Христа, який відновлює святилище й воїнство, що були потопані. Два видіння безпосередньо пов'язані контекстом, граматику та Пальмоні, Дивним Лічильником.

Вільям Міллер був використаний для визначення основоположних істин, а саме віршів 13 і 14 восьмого розділу книги Даниїла. Першою кошовністю, яку він відкрив, були «сім часів», що представляють попирання, про яке йдеться в 13-му вірші, а каркас, на який він збудував усю свою пророчу структуру, — це мотив «двох спустошувальних сил», представлений у 13-му вірші. Міллер правильно визначив, що «щоденна» мерзенність 13-го вірша — це язичництво, а «переступ спустошення» — папство. У цьому сенсі сама «основа» каркаса Міллера, і «основа» основи та центрального стовпа, полягала в розумінні того, що «щоденне» у 8-му розділі означало язичництво. Основою помноження знання в історії міллеризму було те, що «щоденне» з 8-го розділу Даниїла — це язичництво, і натхнення ретельно зазначило, що «ті, хто проголошували клич години суду, мали правильний погляд на „щоденне“».

Основа світла, представленого як "збільшення знання" у час кінця в 1989 році, — це також "щоденне." Це просто ще одна божественна паралель. Щоб розпізнати збільшення знання, представлене в останніх шести віршах одинадцятого розділу Даниїла, потрібне застосування праць Еллен Вайт. У своїх працях вона зазначає, що історія, описана у тридцять першому вірші одинадцятого розділу Даниїла, повториться в останніх віршах одинадцятого розділу Даниїла. Без цієї натхненої підказки розуміння паралельної історії тридцять першого вірша з сороковим і сорок першим віршами було б значно складнішим завданням.

«Щоденне» у книзі Даниїла символізує язичництво і є основою основ для міллеритів, а також підвалиною вістки для руху ста сорока чотирьох тисяч. Це також істина, яку навмисно обернули на неправду «брехнею», внесеною в третє покоління лаодикійського

адвентизму, яка була прообразно представлена третьою мерзотою — «жінки, що плачуть за Таммузом» — у восьмому розділі Єзекіїля, а також компромісом, представленим третьою церквою Пергама.

Божественне керівництво, що визначає роль «щоденного» як питання в час пізнього дощу, є абсолютно вражаючим і виходить за межі можливостей людського творіння. Четверте покоління лаодикійського адвентизму зображене як таке, що вклоняється сонцю, що означає прийняття знака звіра. Сестра Вайт стверджує, що прийняти той знак означає мати той самий розум, що й звір, і що ті, хто плутається щодо значення антихриста, зрештою опиняться на боці чоловіка гріха. Усе це представлено старійшинами в Єрусалимі у восьмому розділі книги Єзекіїля.

У третьому й четвертому поколінні Бог судить тих, хто ненавидить Його, і цей суд звершується тоді, коли інша група отримує печать Божого схвалення. Саме той уривок у Писанні, що дав Вільяму Міллеру світло, необхідне, щоб розпізнати, що саме язичницький Рим був представлений як «щоденне» у книзі Даниїла, є найпрямішою ідентифікацією людини гріха, якій вклоняються старійшини у восьмому розділі Єзекіїля. Розділ ідентифікує папу римського другої спустошувальної сили, водночас окреслюючи язичництво першої спустошувальної сили. А істина, що є темою цього уривка, — це роль язичницького Риму, який у 2 Солунян є силою, що стримує папство від сходження на престол аж до 538 року.

«Щоденне», яке було для Міллера наріжною істиною, що дозволила йому створити рамкову схему пророцтва, засновану на двох спустошувальних силах, які попирають святиню та військо, є тією істиною, яку Павло окреслює як відкинуту і яка спричиняє сильну оману для тих, хто не любить саме цю істину в останні дні. У згоді з паралельними історіями, та сама істина, тобто наріжна істина, дозволила Future for America створити рамкову схему пророцтва про остаточний потрійний союз в останні дні.

Мало того, цю основоположну істину, яка є фундаментальною для обох паралельних історій, перетворюють на «неправду», що стає фундаментальною помилкою й Павловою «сильною оману», яка формує каркас фальшивого послання «пізнього дощу» про «мир і безпеку», проголошуваного людьми, які вже ніколи не піднімуть своїх голосів і не покажуть Божому народові їхніх переступів. «Щоденне» становить основу як руху першого, так і третього ангела, і коли бунтівники Лаодикії перекутили його значення, ототожнивши сатанинський символ із символом Христа, хибний символ став підвалиною фальшивого послання фальшивого «пізнього дощу».

Затримайтеся й дивуйтеся; кричіть і волайте: вони сп'ялися, та не від вина; хитаються, та не від міцного напою. Бо Господь виляв на вас дух глибокого сну й замкнув ваші очі: пророків і ваших правителів, видців, Він укрит. І все видіння стало для вас, як слова запечатаної книги, яку подають грамотному, кажучи: Прочитай це, благаємо; а він каже: Не можу, бо вона запечатана. І книгу подають неграмотному, кажучи: Прочитай це, благаємо; а він каже: Я неграмотний. І сказав Господь: За те, що цей народ наближається до Мене своїми устами й своїми губами шанує Мене, а серце своє віддалив від Мене, і їхній страх переді Мною став заповіддю, навченою людьми, то ось Я вчиню з цим

народом диво — дивне диво й чудо: бо мудрість їхніх мудрих загине, а розуміння їхніх розсудливих затаїться. Горе тим, що глибоко ховають свою раду від Господа, і їхні діла робляться в темряві, і вони кажуть: Хто нас бачить? і хто нас знає? Справді, ваша перевернутість вважатиметься як гончарська глина: бо чи скаже виріб про того, хто зробив його: Він не зробив мене? або чи скаже твориво про того, хто його сформував: Він не має розуму? Ісаїя 29:9–16.

Усі пророки говорили про останні дні, а відверта брехня з метою перевернути значення «щоденного» з ніг на голову дуже нагадує визначення непростимого гріха. Визнати людину навіки загиблою виходить за межі можливостей або моральних повноважень людей щодо інших людей, але тут ідеться не про це.

Ті в Ісаї, хто перевертає все догори дригом, що є просто іншим висловом того, що Ісаїя в іншому місці окреслює як називання темряви світлом або світла темрявою, ототожнюються зі старійшинами, які правлять Єрусалимом, коли зображується їхній остаточний суд.

Горе тим, що зло називають добром, а добро — злом; що ставлять темряву за світло, а світло — за темряву; що гірке ставлять за солодке, а солодке — за гірке! Горе тим, що мудрі у власних очах і розсудливі у власному розумінні! Горе тим, що герої на пиття вина, і мужні змішувати міцний напій; які за винагороду виправдовують безбожного, а в праведного відбирають його правоту! Тому, як вогонь пожирає стерню, і полум'я поїдає половину, так їхній корінь стане, мов гнилизна, а їхній цвіт підійметься, немов порох: бо вони відкинули закон Господа Саваота і зневажили слово Святого Ізраїлевого. Тому запалав гнів Господа проти народу його, і він простяг на них руку та вдарив їх; і гори тремтіли, а їхні трупи були розшматовані посеред вулиць. Але за всього цього його гнів не відвернувся, і його рука ще простягнена. І він піднесе знамено для народів здалека і засвітить їм від краю землі: і ось вони прийдуть швидко, дуже швидко. Ісаїя 5:20-26.

Божий стяг (сто сорок чотири тисячі) буде піднесений як стяг при скорому настанні недільного закону, коли "гнів Господній розпалюється проти Його народу", і Він "простягає Свою руку проти них", і "вражає їх", і "їхні трупи будуть розтерзані посеред вулиць." Ця "середина вулиць" — це вулиці Єрусалима, коли ангелам-винищувачам дев'ятого розділу Єзекіїля наказано вийти "і вражайте: нехай не пожаліє ваше око, і не майте жалю: Убивайте щент старих і молодих, і дівчат, і немовлят, і жінок; але не наближайтеся до жодного чоловіка, на якому є знак; і почніть від Мого святилища. Тоді вони почали зі старійшин, які були перед домом." Єзекіїлеві "старійшини", про яких Сестра Вайт стверджує, що це ті, хто мали бути охоронцями народу, — це Ісаїні "п'яниці Єфрема", що "перевертають усе догори дригом" у двадцять восьмому та двадцять дев'ятому розділах.

У п'ятому розділі вони — ті, хто "могутні пити вино, і сильні змішувати міцний напій; які виправдовують нечестивих за винагороду." З виходом книги "Questions on Doctrine", старші мужі випили з чаші відступницького протестантизму й представили фальшиве євангеліє виправдання, яке твердить, що люди не можуть бути освячені, що Христос є нашим Замісником, але не нашим Прикладом. Таким чином книга виправдала нечестивих — за винагороду у вигляді прийняття серед занепалих церков відступницького протестантизму.

Уривок вказує на їхній остаточний суд, а причина цього суду полягає в тому, що вони "зневажили слово Святого Ізраїлевого." Вони зробили це, відкинувши розуміння "щоденного", представлене тими, хто проголошував звістку години суду, і п'ючи з чаші відступницького протестантизму.

У цьому уривку вони перетворюють солодке на гірке, а гірке — на солодке. Звістка, що в руці ангела, коли Він сходить, є солодкою, але завершення цієї звістки — гірке. Вони твердять, що правдива звістка пізнього дощу, яка починається, коли ангел сходить, є гіркою, а наприкінці вони ідентифікують солодку фальшиву звістку про мир і безпеку, бо вони не можуть не перевертати все з ніг на голову.

Уривок, де представлено цей гріх, знаходиться наприкінці їхнього колективного випробувального часу. Тому доречно бачити, що їхні дії з ототожнення сатанинського діла язичництва з ділом Христа є пророкою паралеллю до непростимого гріха, тобто ототожнення діла Святого Духа з ділом Сатани. Внесення "брехні" у третє покоління адвентизму забезпечує основоположну логіку їхнього фальшивого послання про пізній дощ і зрештою наводить на них сильну оману. Саме в тому уривку, де Міллер зрозумів правильне значення "щоденного", їх зображено як повалених.

Нехай ніхто ніяким чином не зведе вас, бо той день не настане, доки спершу не станеться відступництво і не відкриється людина гріха, син погібелі; який противиться і звеличує себе понад усе, що зветься Богом або є предметом поклоніння, так що він сяде в Божому храмі як Бог, видаючи себе за Бога. Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був з вами, я говорив вам про це? І тепер ви знаєте, що його стримує, щоб він відкрився свого часу. Бо таємниця беззаконня вже діє; лише той, хто тепер стримує, стримуватиме, доки не буде усунений. І тоді з'явиться Беззаконник, якого Господь уб'є подихом уст Своїх і знищить сьйвом приходу Свого; його прихід — за дією сатани — з усією силою, ознаками і облудними чудесами, і з усією оманю несправедності для тих, що гинуть, бо вони не прийняли любові істини, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді, щоб були засуджені всі, хто не повірив істині, а вподобав несправедність. 2 Солунян 2:3–12.

Пророки говорять більше про останні дні, ніж про будь-яку іншу попередню священну історію, і це справедливо для цього уривка. Наріжний камінь міллерівського примноження знання є також наріжним каменем примноження знання, яке прийшло в 1989 році, бо правильне розуміння пророчої історії, пов'язаної з «щоденним», описує історію віршів 40 і 41 одинадцятого розділу Даниїла. Це означає, що якщо дослідник пророцтв не розуміє ролі язичництва та його пророчого зв'язку з папським Римом, то він не зможе розпізнати, що спершу роботу зі стримування піднесення папства, а потім роботу з поставлення папства на престол землі здійснило язичництво, і що ця праця є прообразом ролі звіра, що виходить із землі, з тринадцятого розділу Об'явлення, який спочатку стримує папство, але потім змінюється і ставить його на престол землі. Роль звіра, що виходить із землі, з тринадцятого розділу Об'явлення, представлена як майбутнє для Америки.

Ми продовжимо наш розгляд розкриття світла ріки Хіддекель у нашій наступній статті.

Той, Хто бачить приховане, Хто читає серця всіх людей, говорить про тих, хто мав велике світло: "Вони не скорботні й не приголомшені через свій моральний і духовний стан. Так, вони вибрали власні дороги, і їхня душа має приємність у своїх мерзотах. Я також оберу для них оману й наведу на них їхні страхи; бо коли Я кликав, ніхто не відповів; коли Я говорив, вони не слухали; але чинили зло в очах Моїх і вибрали те, що Мені не до вподоби." "Бог пошле їм сильну оману, щоб вони повірили неправді," бо вони не прийняли любові правди, щоб їм спастися, "але мали приємність у неправедності." Ісаї 66:3, 4; 2 Солунян 2:11, 10, 12.

Небесний Учитель запитав: «Яка ще більша омана може обдурити розум, ніж удавання, ніби ти будеш на належній основі і Бог приймає твої діла, тоді як насправді ти провадиш багато справ згідно зі світською доцільністю і грішиш проти Єгови? О, це велике ошуканство, полонлива омана, що оволодіває розумами, коли люди, які колись пізнали істину, плутають вигляд благочестя з його духом і силою; коли вони вважають, що багаті й розбагатіли і ні в чому не мають потреби, тоді як насправді потребують усього»."

Бог не змінився щодо своїх вірних слуг, які зберігають свої одежі незаплямованими. Але багато хто вигукує: «Мир і безпека», тоді як на них насувається раптова погибель. Якщо не буде глибокого покаяння, якщо люди не впокорять свої серця сповіддю і не приймуть істину такою, якою вона є в Ісусі, вони ніколи не ввійдуть у небо. Коли очищення відбудеться в наших рядах, ми більше не будемо спочивати безтурботно, вихваляючись, ніби ми багаті й розбагатіли, і ні в чому не маємо потреби.

Хто може правдиво сказати: «Наше золото випробуване в огні; наші шати незаплямовані світом»? Я бачила, як наш Наставник указував на шати так званої праведності. Зірвавши їх, Він оголив скверну під ними. Тоді Він сказав мені: «Хіба не бачиш, як вони удавано прикрили свою скверну та гнилизну характеру? „Як стала блудницею вірна столиця!“ Дім Мого Отця зроблено домом торгівлі, місцем, яке покинули божественна присутність і слава! Через це є слабкість, і бракує сили». Свідчення, том 8, 249, 250.